

בש"פ 5806/18 - גרי לסטר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5806/18

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

העורר: גרי לסטר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל
תאריך הישיבה: א' באלול התשע"ח (12.08.18)

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 5.7.2018 במ"ת 11264-11-17 שניתנה על-ידי
כב' השופט א' רון

בשם העורר: עו"ד מיקי חובה

בשם המשיבה: עו"ד רותי פאוזנר; עו"ד ג'ני קרמניב

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 5.7.2018 (מ"ת 11264-11-17, השופט א' רון).

רקע עובדתי וההליכים עד כה

2. ההליך דנן נסב על מעצרו של העורר במסגרת הליכי הסגרתו לבריטניה. ביום 6.11.2017 הגיש בא-כוח היועץ המשפטי לממשלה עתירה להכריז על המשיב כבר-הסגרה לפי סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: חוק ההסגרה או החוק). בצד העתירה הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד למתן החלטה בעתירה בהתאם לסעיף 5 לחוק.
3. על-פי הנטען בעתירה, ביום 18.2.2013 הוגשה בבריטניה תלונה נגד העורר בדבר ביצוע עבירות מין. ביום 14.7.2013, לאחר ששוחרר בתנאים - וביניהם חובת התייצבות בתחנת המשטרה בבריטניה - יצא על-פי הנטען העורר מבריטניה לישראל. חרף דרישת הרשויות הבריטיות, כך נטען, העורר לא שב לבריטניה ועל כן אלו החלו לפעול להסגרתו.
4. ביום 27.2.2017 הוגשה בקשה של ממשלת בריטניה להסגרתו של העורר לידיה לשם העמדתו לדין בגין ביצוע עבירות מין חמורות בבתה של מי שהייתה רעייתו בין השנים 2004 עד 2006. על-פי הנטען, העורר ביצע חמש עבירות מין שונות לפי החוק החל בבריטניה, שדין כל אחת מהן הוא עונש של עד 14 שנות מאסר.
5. ביום 28.11.2017 קבע בית המשפט המחוזי כי קיימת עילת מעצר בעניינו של העורר בשל החשש המוגבר להימלטותו ובשים לב לאחריות המדינה לקיום התחייבויותיה הבינלאומיות. עוד נקבע כי מסוכנותו של העורר נובעת גם מעברו הפלילי בתחום עבירות המין בבריטניה. בצד זאת, נקבע כי ישנה "אפשרות מסוימת לכרסום קל בעוצמתן" של הראיות לכאורה לביצועה של אחת מן העבירות. בסיכומו של דבר, הורה בית המשפט המחוזי על הגשת תסקיר מעצר שיבחן את האפשרות למעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני.
6. ביום 12.12.2017 הוגש לבית המשפט המחוזי תסקיר המעצר, אשר בו נמנע שירות המבחן מהמלצה על העברתו של העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני. עמדתו של שירות המבחן התבססה על התרשמות מגישתו המניפולטיבית של העורר, מהרשעתו בעבר בעבירות מין בבריטניה וכן מהעובדה שנמנע מלשוב לבריטניה. שירות המבחן אף התרשם כי קיימת רמת סיכון גבוהה הן לביצוע עבירות מין והן להימלטות. שירות המבחן התרשם לחיוב מהמפקחים המוצעים על-ידי העורר, אך ציין כי עמדתם המגוננת על העורר עלולה שלא להבטיח את שלומם וביטחונם של קטינים שיימצאו בקרבתו במקום שבו יעצר בפיקוח אלקטרוני, תוך התמקדות בעניינה של בתה הקטינה של בת זוגו הנוכחית. בנוסף, ציין שירות המבחן כי קיים חשש לכך שאם העורר ינסה להימלט המפקחים לא יוכלו למנוע זאת ממנו וכן העלה ספק אם ידווחו על כך.
7. ביום 13.12.2017 הורה בית המשפט המחוזי על העברתו של העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני, בכפוף לקבלתה של חוות דעת מטעם היחידה לפיקוח האלקטרוני. בית המשפט המחוזי ציין את התרשמותו כי החשש שהביע שירות המבחן לפגיעה בקטינים אחרים, במיוחד ביחס לבתה הקטינה של בת זוגו הנוכחית, וכן החשש להימלטות הם "מתונים". בית המשפט המחוזי הוסיף כי ניתן להפיג את החשש להימלטות באמצעות הפיקוח האלקטרוני, וציין כי עיקר הדאגה נובעת מהתרשמות של שירות המבחן מאישיותו הבעייתית של העורר. בהמשך לכך, הורה בית המשפט המחוזי על שורה של תנאים מגבילים שיחולו על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני, ובכללם צו עיכוב יציאה מהארץ והפקדת ערבויות. ביום 20.12.2017, לאחר שהתקבלה חוות הדעת של היחידה לפיקוח אלקטרוני, הורה בית המשפט המחוזי כי העורר יועבר להמשך מעצרו בפיקוח אלקטרוני לאחר שיעמוד בתנאים שהוצבו לכך.

8. הן המדינה והן העורר הגישו עררים על החלטתו האמורה של בית המשפט המחוזי (בש"פ 9984/17 ו-בש"פ 9998/17). ביום 27.12.2017 קיבל השופט ג' קרא את ערר המדינה ודחה את עררו של העורר. השופט קרא עמד בהחלטתו על הקושי לתת אמון בעורר, וכן על החשש המובנה להימלטותו ועל המסוכנות הנשקפת ממנו. בסיכומו של דבר, הורה אפוא השופט קרא כי העורר ישהה במעצר מאחורי סורג ובריש עד למתן החלטה בעתירה להסגרתו לבריטניה.

9. ביום 11.4.2018 הכריז בית המשפט המחוזי על העורר כבר-הסגרה והורה כי הוא יוחזק במשמורת בתי הסוהר עד להסגרתו בפועל בהתאם לסעיף 15 לחוק ההסגרה (תה"ג 11-17-11100, השופטת ח' מ' לומפ). בית המשפט המחוזי ציין כי אין מחלוקת בין הצדדים בדבר התקיימותם של התנאים המצטברים להסגרה המנויים בסעיף 2א לחוק, מלבד בכל הנוגע לדרישת "הפליליות הכפולה" (לפיה המעשה שבגיניו התבקשה ההסגרה ייחשב עבירה פלילית הן במדינה המבקשת את ההסגרה והן במדינה ממנה מתבקשת ההסגרה). בהקשר זה, המחלוקת בין הצדדים נסבה על ההשוואה לעבירה של אינוס באדם שהוא קטין ובן משפחה של המבצע כקביעתה בסעיף 351(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, וזאת בכל הנוגע ליסוד ה"חדירה", לנוכח טענתו של העורר כי בנסיבות ביצוע העבירה אין הוכחה לקיומה של חדירה. בסופו של דבר, הכריע בית המשפט המחוזי כי הפסיקה קבעה בעניין זה שדי ב"תחילת חדירה", וכי הראיות שהוצגו עומדות בנטל הראייתי של "אחיזה לאישום" הנדרש לפי סעיף 9(א) לחוק ההסגרה. בשולי הדברים, הבהיר בית המשפט המחוזי גם כי העורר אינו זכאי להגנה הקבועה בסעיף 1א לחוק בכל הנוגע לריצוי העונש שיושת עליו, אם יושת, בישראל.

10. ביום 24.6.2018 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר במעצרו לבית המשפט המחוזי. ביום 5.7.2018 דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה בציינו כי אמנם חלף זמן מאז ניתנה ההחלטה בדבר מעצרו של העורר, אך הדברים מתאזנים לנוכח סיומו של ההליך העיקרי וההכרזה על העורר כבר-הסגרה. בית המשפט המחוזי הוסיף כי הזמן אכן חלף, אך התמריץ שקיים לעורר להימלטות מן הדין "בוודאי לא פחת". בית המשפט המחוזי אף ציין כי "תסקירים" שהוכנו בעניינו של העורר בשלבים הקודמים של ההליך לימדו על בעייתיות של ממש.

11. להשלמת התמונה יצוין כי הערעור על פסק הדין בעניין ההכרזה על העורר כבר-הסגרה עודנו תלוי ועומד, ודין בו קבוע לחודש נובמבר 2018 (ע"פ 3796/18).

הערר

12. הערר דנן מכון נגד החלטתו של בית המשפט המחוזי בבקשת העורר לעיון חוזר. העורר מדגיש את נסיבותיו האישיות וטוען כי הוא עצור מאחורי סורג ובריש מזה כתשעה חודשים, בנפרד מבת זוגו הישראלית ובתו התינוקת, שנולדה מספר שבועות קודם למעצרו.

13. כמו כן, העורר טוען כי נפלה טעות בהחלטתו של בית המשפט המחוזי בעת שציין כי הוכנו בעניינו של העורר "תסקירים" בשלבי הקודמים של ההליך. העורר מדגיש כי הוכן בעניינו רק תסקיר מעצר אחד, ביום 12.12.2017, וכי

מדובר בתסקיר לא עדכני שכן הוא ניתן כשבעה חודשים לפני שנדונה בקשתו לעיון חוזר. העורר טוען כי בית המשפט המחוזי מייחס משנה חשיבות לתסקיר זה. העורר טוען כי למצער יש להורות על הזמנת תסקיר משלים שיבחן את מצבו העדכני. לטענתו, שילוב של תנאים מגבילים יכול לאיין את המסוכנות שנשקפת לכאורה ממנו.

14. לבסוף, העורר מפנה לטענותיו כנגד ההחלטה להכריז עליו בר-הסגרה, ומדגיש כי בכוונתו להתמודד בבריטניה עם הטענות שהועלו נגדו.

15. הדיון בערר התקיים בפני ביום 12.8.2018, ובו חזר העורר על טענותיו. מנגד, טענה המדינה כי דין הערר להידחות. למעשה, המדינה סומכת ידיה על הנמקתו של בית המשפט המחוזי, ובעיקר על כך שהכרזתו של העורר כבר-הסגרה מהווה נסיבה חשובה שיש בה כדי לאזן את חלופי הזמן.

דיון והכרעה

16. לאחר ששקלתי את הדברים אני סבורה שדין הערר להידחות.

17. ראשית יש להעיר כי במקרה זה מתעוררת השאלה של המסגרת הדיונית המתאימה לבירור טענותיו של העורר. כאמור, העורר הגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטה לעצרו לפי סעיף 5 לחוק ההסגרה, הקובע כי החלטה מכוחו תעמוד בתוקפה עד למתן החלטה בעתירה המכוונת להכרזה על מבוקש כבר-הסגרה. אם כן, ההחלטה שעליה נסבה הבקשה אינה עומדת עוד בתוקפה, מאחר שמעצרו של העורר בשלב זה מבוסס על סעיף 15 לחוק ההסגרה, הקובע כי "מבוקש שהוכרז בר-הסגרה רשאי בית המשפט לצוות על החזקתו במשמורת עד להסגרתו, אם לא בוטלה ההכרזה בערעור או על פי סעיף 19". לא למותר לציין כי בעבר, טענות שנשבו על החזקה במשמורת לאחר הכרזה על מבוקש כבר-הסגרה לפי סעיף 15 לחוק ההסגרה עלו במסגרת ערר שהוגש על ההחלטה שהורתה על החזקה במשמורת (ראו: בש"פ 6348/09 אוזיפה נ' מדינת ישראל, פסקאות 8-9 (19.8.2009) (להלן: עניין אוזיפה); בש"פ 5745/16 בן משה נ' מדינת ישראל (4.8.2016) (להלן: עניין בן משה). והשוו: בש"פ 2838/09 חזיזה נ' היועץ המשפטי לממשלה (20.4.2009)). מכל מקום, משלא נשמעו טענות בעניין זה, איני נדרשת לקבוע בכך מסמרות. על כן ראיתי לנכון להתייחס לגוף הדברים.

18. נקודת המוצא לדיון בעת הזו, טרם הדיון בערעור שהוגש על פסק הדין בעניינו של העורר, היא קיומה של תשתית עובדתית המצדיקה את הסגרתו. יתרה מכך, עצם ההכרזה על העורר כבר-הסגרה מעצימה כשלעצמה את החשש להימלטות מן הדין (ראו: בש"פ 4422/03 כהן נ' היועץ המשפטי לממשלה (29.5.2003); עניין אוזיפה, פסקאות 8-9; עניין בן משה, פסקאות 9-11). כמו כן, שיקולים נוספים – כגון ההתחייבויות הבינלאומיות של מדינת ישראל לאפשר את הבאתו לדין של המבוקש במדינה המבקשת – מתחזקים ככל שמתקדמים הליכי ההסגרה, ובפרט לאחר ההכרזה של המבוקש כבר-הסגרה (עניין אוזיפה, בפסקה 8). בשים לב לכך, וכן לחומרת המעשים המיוחסים לעורר והמסוכנות הנשקפת ממנו – איני סבורה שמשך שהייתו של העורר במעצר מצדיקה את העברתו כעת למעצר במתכונת של פיקוח אלקטרוני או אף למטה מכך, ולא כל שכן כאשר מועד שמיעת הערעור הוא קרוב יחסית.

19. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, ג' באלול התשע"ח (14.8.2018).

ש ו פ ט ת
